

(K. Šlechta)

Dne 6. října 1925.

Hodinu na procházce v přírodě.

(Přírodní a obrázkové podzimní,

Doprovod.)

I. Příroda na cestě.

II. Procházka. 1. Cesta vesnicí,

2. na cestě,

3. v poliích,

4. v lese.

III. Domů.

Vypracování.

Letl jsem jako ptáček jsem se těšila, že mi vyjde v cestě do přírody. V neděli ráno však bylo sychrově, takže jsem se již nevolala navštívit na vyhledání. Po poledni se vyjasnilo, vypráskalo slunce a povrch chladný vlnitě vlnil a sánil se repobok. Proto jsem se odhodlala vyjít si ven, dopředu.

Na třetí hodinu jsem se vydala na cestu. Píčila jsem vesnicí. Vánoce světlé. Na křídle, náhledu krásná reálného podzimní. Dítě sedělo na prahu v dveřích v hloučcích a vypravovali si o celoživotní práci, a obližmi s polí a stromy.

Píčila jsem na cestu vedoucí znovu po celé zahradě, potom přes pole. V ochranném ovocí je již stádně, ano i listy s tlustým sešlostem opadávají s větry.

Potom jsem šla po cestě do polí. Tato, rovná nebo osada se stádně v krásné směšici. Přeskon poslední noci jsem se obla nahoru směrem k lesu. Šla jsem se mluvit, o očima upřená do radnoucí trávy, merrí mi sem tam usmívala se ještě hudební, ale usměr její nebyl jasný, mlčí tklivě. Říkalo se mi, že na mne volá: "Pomoz mi, ochraň mne před zimou, vichřít jsem tak utla".

Píčila jsem k lesu. dlu pokusí jsem se zastavit a rozhlédla se. Pošl jsem v obléce, ve strom mnoho stromy leri Dycise, mě radit. A ta podzimní jejích křídla! Kusna jeseni se otčela, ale valí. Přimoděť raditak ke mne vzpomínat na dlu obětaví, kusoni a tklivě. "Píčila jsem do lesa. Stromy jemné, tajemné sešlosti, jako by si vypravovali o upokuměm létě. A ptáci jen sem tam raditak, jako by volali: "Na sledovanou". "Ono, na sledovanou, ale ať zjara", pomyslela jsem si.

Byl čas k návratu. I pocit bolestným jsem se navela. Bylo mi, jako bych šla někam, sobě milého a krásného, u sebe raditak, ale nemohla, porévasi tajemné merrí smutit se milos nešťakou, omi příroda. Dobře ještě, že smutit raditak u přírody stálo, ale po zimě si přijde opět smávat Vesna.

(4. školní)
Dne 9. srpna 1936.

Z mého života.
(Kus autobiografie.)
Coovera.

I. Úvod.

- II. Ústřední. 1. Mé rodiště, oběť narození a rodinné poměry.
2. Můj školní vzělání a promětlivostní události pro mne v této době.
3. Moje milují a vše, nemá, sežít.
4. Mé plány do budoucna.

III. Závěr.

Pracováno.

Byly se někdy rozhodl oběť tváři maminkou a s tímto si věnuje sedivých
šlasku kolem, s tímto kolem si přemýšlím, že stárne, že zemře a že snad budu
s tím se mi. Když maminku upořádám, že má již vlády šelivé, ac nemá ještě
50 let, odpovídá mi rázně: „Stárnu, mila kisko! Tak je to na tom světě, jedním
rájale, druhu rájale.“ Byla maláčka, myslí její v tvéto životě, ale i ty jest-
nou sestřičkou. „Byla jsem maláčka,“ říkávala, „případem, si jí má matka má
říkla, a rozhodl se oběť minulosti, kam se sáhá má psaní, a nevě se
reparativní, to všem a v pravoucí matčina.“

Křivčila jsem se v Dvůrcích dne 17. prosince 1909. Bylo to v teatru.
Byla jsem nejmladší a 6 sourozenci. V útleto dětství byla jsem převzatá
lásky se mnou rodim, vlastně starší sestry. V rodině máti udělala spo koje nost
a lávka, ac poměru majetkové nebyl přiměřeně.

Ještě mi nebylo 6 let, když jsem vstoupila do obecní školy v Dvůrcích. Do ní
chočila jsem 5 let. Pak jsem se učila a rozhodl jsem se to se učila rodost
pochvou školní rodinou. V r. 1918 jsem pro mne památka 2 události, smrt otce
a prohlášení máti samostatnosti. Otec zemřel 30. srpna 1918 v nemocnici
v Prostějově. Jeho smrt měla velký vliv na méj život, jeho památka jest
mi psaná. Prohlášení ovdovění našeho jsem přijala s radostí, ac jsem toho
nechápeala.

Milují samotu. Radba se procházím lesem, kde jsem ptáci poléhají meri
nětveji stromi, a přemýšlím, vzpomínám nebo si rozprávám milou psaní.
Mám ráda upřímnost, naopak protivní se mi přetvářka. Máma ráda říci,
o mých pláti: „Oběť sežít, to na záhybu.“